

Thingene saa ikke kunde blive enige om disse forskellige finantsielle Tillægslove, skulde hvert Thing vælge 15 Medlemmer til et Fællesudvalg, som tog endelig Beslutning uden Henviisning til Thingene paany. Man vil altsaa se, at der var Ligeberettigelsen fuldstændig gennemført. Den Ligeberettigelse, som hævdes i Forsatningen af 18de November 1863, forsøgte man under Grundlovskampen i 1865—66 at faae gennemført for Rigsdagens Vedkommende, og ihvorvel der nok var forskellige Punkter fremme, saa vare dog de to egentlige Kjernepunkter, hvorom Striden dreiede sig, Spørgsmaalet om Landstingets Ligeberettigelse med det andet Thing og Valgretten til Landstinget. Den daværende Regjering gjorde da et Forsøg paa delvis at faae den Ligeberettigelse, som var hjemlet efter Forsatningen af 18de November 1863, anerkjendt i den nye Grundlov. Der blev stillet Forslag om et besluttende Fællesudvalg uden Henviisning til Thingene, men blot med den Tilføielse, at Finantsloven skulde forelægges først i Folkethinget. Fra deres Side, som vare ivrigt stemte for Forandringer i Valgmaaden til Landstinget — altsaa fra dem, som nu staa paa den anden Side af mig og mine Meningsfæller — blev der den Gang enstemmig, kan jeg godt sige, erkjendt, at dersom Regjeringens Forslag ikke blev gennemført, saa vilde Folkethinget have Hovedindflydelsen paa Finantsloven, Tyngdepunktet vilde ligge i det andet Thing og det vilde hovedsagelig gennem denne sin Indflydelse paa Finantsloven kunne udøve en Hovedindflydelse paa Statens Liv og Styrelse i det Hele taget. Det blev erkjendt fra saa mangfoldige Sider, at jeg ikke behøver at nævne det her; selv fra det mest hyderliggaaende Høre blev det den Gang erkjendt. Der blev endogsaa sagt som saa, at man var utilfreds med Regjeringsforslaget, fordi det ikke nok hævdede Landstingets Ligeberettigelse. Selv om Regjeringens Forslag blev vedtaget, sagde en æret Taler, vilde det andet Thing alligevel have en parlamentarisk Omnipotens og kunde umuliggjøre enhverjohelst Regjering. Dette blev den Gang brugt som Hovedvaaben til Forsvar for Forandringen i Landstingets Sammenjætning. Man sagde nemlig som saa: det gjør jo ikke Noget, den Smule Forandring i Valgretten til Landstinget; Folkethinget har jo dog Hovedindflydelsen paa Finantsloven alligevel; Tyngdepunktet ligger i det andet Thing osv. Det er jo en Strid, sagde det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgfreds — det var Bille — som ikke er en Bønne værd osv. Der faldt

mange af den Slags Udtalelser, som jeg ikke skal opholde Thinget med. Saa i de senere Aar og nu ogsaa i Dag fra det ærede Medlem, som først talte, har man villet gjøre gjældende, at Landstinget var ligeberettiget med Folkethinget med Hensyn til Finantsloven. Udtalelserne i den Henseende ere saa friske, at jeg ikke behøver at dvæle ved dem. Jeg skal blot minde om, at den daglige Erfaring Aar efter Aar har stadfæstet, at det andet Thing i Følge den Bestemmelse i Grundloven, at det skal have Finantsloven forelagt først til Behandling, er det Thing, som kan give Finantsloven en indgaaende Behandling i alle dens Enteltheder og derved sætte sit Præg paa den. Det har jo den daglige Erfaring stadfæstet, men nu lader det til, at man i Virkeligheden vil gaa et Skridt videre, det lader til, at man vil forsøge eller har forsøgt paa ved Indholdet af det Forslag til en midlertidig Finantslov, der er fremkommet i disse Dage, at vise, at man ikke er tilfreds med Ligeberettigelsen; man vil hævde Landstingets Overvægt; thi hvis midlertidige Finantslove med det Indhold bleve slaede fast, at hvad Regjeringen har foreslaaet og dette høie Thing ikke har sagt Nei til, er gjældende Ret, og det har Regjeringen Lov til at bruge, naar den anser det nødvendigt, om ogsaa det andet Thing nok saa meget har modsat sig det, saa er det jo klart, at Landstinget derved vilde faae en langt større finantsiel Myndighed end det andet Thing. At det andet Thing ikke har taget Hensyn til den Slags Grunde, tror jeg, at Ingen kan undres over, naar man vil tænke ganske rolig over Tingene, og man har ikke paa nogen Maade Ret til at sige, at det andet Thing har viist Hensynsløshed overfor dette Thing ved ikke at ville tage Hensyn til den Slags Fordringer. Vi kunde jo vende Sagen om og spørge, hvad dette Thing vilde sige, naar det andet Thing var kommet med Forslag i denne Retning, hvis vi f. Ex. havde en Regjering, der var i Overensstemmelse med Folkethingets Flertal. Naar altsaa en saadan Regjering kom med et saadant Forslag, der var vedtaget af det andet Thing, skulde det altsaa ikke have Noget at betyde, om ogsaa Landstinget svarede Nei dertil. Jeg vil spørge, om det høie Thing under saadanne Omstændigheder vilde sige Ja til en saadan midlertidig Bevillingslov. Jeg tror det ikke, og jeg tror ogsaa, at det vilde være urigtigt, om Noget vilde kræve det. Det var blot disse Bemærkninger, jeg vilde fremsætte i Anledning af, at man vil gjøre gjældende, at Skylden for den Tilstand, som vi nu befinde os i, og Skylden for, at der muligvis ikke kommer Noget ud